

Чудак Василь Борисович

СІВАЧІ

Збірка поезій

**Корець
2009**

*Книга видана центральною
районною бібліотекою до
70-річного ювілею поета*

Чудак Василь Борисович
СІВА ЧІ. Збірка поезій – Корець, 2009

До збірки ввійшли соціально-побутові,
ліричні та гумористичні вірші, балади.

*Цього так хочеться мені,
Щоб рідна мова і пісні*

Були, як дома в Україні

На віки вічної віднині.

Слово про поета

Василь Борисович Чудак народився 15 січня 1939 р. в с. Головниця, Корецького району в працьовитій селянській сім'ї. Дитинство проходило на хуторі Лубенець серед мальовничої природи. Батько, Борис Архипович з багатодітної сім'ї, загинув безвісті у 1944 році. Тому всі домашні господарські турботи і виховання сина лягли на плечі матері. Розповіді бабусі, дідуся, старожилів надихнули на творчість Василя. Писати почав ще з шкільних років.

Здобув середню освіту, 17 років працював в меліорації екскаваторником. Потім в рідному колгоспі. Разом з дружиною виховували двох синів.

1987 рік. Тяжка хвороба. Лікувався в Києві, обласній лікарні м. Рівне. Став інвалідом II групи загального захворювання. Стільки пережито, передумано. Невпевненість, іскорка віри і холодні нотки відчаю.

А те, що відбулося у душі, вихлюпнулось, вирвалось та висвітлилось у поезіях: печальних і світлих, чуттєвих і веселих. З Божою допомогою та завдячуючи поезії, вдалось залишитись активним у життєвому руслі. Твори Василя Борисовича – не просто римовані рядки, це – згусток почуттів, виражених словами поезії.

Шановний читачу !

Якщо хоч одна строфа, написана мною, торкнеться струн вашої душі і вони забринять – це для мене велика радість.

Ваш Василь Чудак

Сівачі

Хлібороб життя поему вічну
Пише по розпушеній ріллі.
Силу там закладено магічну
В золоті зерняточка малі.
Сходи тільки вруняться усюди,
Ще земля в колосянім вінку,
А на хліб уже чекають люди.
Для поета б долю отаку.
Підібрати слово клопітливо,
Як для поля зерна агроном.
Щоб душа засіялась чутлива
Ніби каліброваним зерном.
Проросте тоді в душі наснага
Всемогутнім лицарям труда,
В грізний час там визріє відвага
І рабом не зробить знов біда.
Щедро і розумно засівайте
І поля, і душі сівачі
Так в життя дорогу освітляйте,
Щоб незрячі бачили вночі.

В праці тій мета досягне цілі,
Неодмінно дасть свої плоди.
Та по духу, розуму і силі
Україно, велетнів роди!

Ми не раби

Повстав зомбований брехнею
Народ обкрадений щодня.
Мільйони в селах, на майданах,
Усі немов одна рідня.
Київ осяяний, в знаменах,
Тут ще такого не було.
Це племінь волі, племінь духу,
То правди сонечко зійшло.
Тут ветерани сивочолі,
Ще біль репресій їм пече.
Тут молоді і літні люди,
Їм юнь підставила плече.
Усі разом пів України
Раптово встали із колін.
І горда нація постала
За це вам всім земний уклін.
Воскрес в нас дух звитяжних предків,
Що теж не стерпіли ганьби.
Ми піднялися і сказали:
- Не бидло ми! Ми не раби!
Прозріє той хто в праці чесній
Облаштував життя своє.
Не чув він, усього не знає
Він ще в чаду зомбічнім є.
Мужі привладні не прозріють,
Хто гуртував свої ряди
Навкруг насильства, краж, обману
Таких від влади назавжди!
У них в крові брехня і взятки,
Це нормою було весь час.
Таких при владі залишити –
Рабів німих пороблять з нас.

За тим усім нам пильнувати,
Поставивши заслін біді.
Вам стяги сонячні тримати
Рушійні сили молоді.

До земляків

Народ терпів від влади гніт
Не рік, не два, а сотні літ.
Мінялись влади кольори,
У влади методи старі.
Народ купати у брехні
І обкрадати день при дні.
Над ним тортури кожен день
Щоб він оглух, мовчав як пень.
Народ не спігнув, не оглух,
В нас пробудивсь козацький дух.
Хоча мовчали стільки літ
За правду й честь ідем в похід.
Кому в столиці й на місцях
Народний гнів посіяв страх?
Хто краде, кривдить повсякчас,
Хто дурнями вважає нас.
Земляче, ти насамоті
Заблукав у темноті.
Можливо гроші ти узяв,
Поки Іудою не став.
То роздивись ти, схаменись,
Людиною ще можна стать
Нащадки все тобі простять.
Коли Іудою назвуть,
Тебе навіки проклянуть.

Жага життя

Живеш, працюєш в розквіт сил
у одну мить – життя навпіл.
Біль наповнив тіло вщерть.
Видих. Вдих. Клінічна смерть.

Тунель підземний. Мертвий світ.
Бігом, бігом в кінці просвіт.
Відчепися смерте, стій!
Я ще не твій, я ще живий.
Спішу до сонця, до трави,
де все живе, де всі живі.
Почути щєбіт солов'я.
Щє хочу я, ще хочу я
відчути знов весну п'янку,
хоч із вікна, хай на візку.
Після всього на ноги стать,
безмірна Божа благодать.
Землею йдеш, тамуєш біль.
Плануєш щось і бачиш ціль.
Жага життя в душі горить
і радісна настала мить.
Вже сам щось можеш досягти,
комусь хоч трохи допомогти.
За кожен день, за зустріч цю
Я вдячний Господу Творцю.

Мови чисте джерело

Наша мово українська
Чим ти завинила?
Чимось дома чужоземців
Дуже настрашила.
Вина твоя, що народу
Даєш дух і силу.
Щоб не звели українців
Вороги в могилу.
Щоб не стали на коліна,
Не лизали п'яти.
Не дозволили безкарно
З неньки кров смоктати.
З твого, мово, джерела
Б'є цілюща сила.
Злі сусіди те бачили
Цим тим їх страшила.

Від генсеків компартійних,
Від царів, цариці:
-Нищить і недопускає!
Був наказ столиці.
Наказ виконать готові,
Зразу стали струнко,
Комісари, запроданці
Різного гатунку.
Вислужитись старалися,
Аж лізли із шкури.
Змагалися, хто віднайде
Найтяжчі тортури.
На Соловки, до Сибіру
В тюрми, каземати,
Усіх щирих українців
Взялись відправляти.
Тих понищили на місці,
Тим на горло стали.
Українську рідну мову
З дому виганяли.
Топталися, щоб лишилась
Із мови руїна.
Щоб не знали наші внуки
Держави Вкраїна.
Знищить мову, стерти ім'я
Цілого народу.
Щоб не знали хто ми, звідки,
Якого ми роду.
Є тепер в державі нашій
На захист закони.
Та не діють. Їм ставлять
Різні перепони.
Ті що нищили, топтали
Об'єднались знову.
Не допускають до домівки
Українську мову.
Прямо тисне знахабнілий
Нахлібник-заброда.
Перевертнів-українців

Тхоряча порода.
З тилу пруть якісь бідові.
Думав лоботряси.
Придивився до одежі
В них попівські рясі.
Лихословлять: - Українська
Лише щоб свариться.
Тому то нам гріх великий
Рідною молитися.
- Лукавите, святі отці.
Негоже плювати
В чисте мови джерело
Де купала мати.
Це ви чините свідомо
Силам зла в угоду.
Розбрат сієте в державі
Смуту для народу.
Перевертня і заброду
Можна зрозуміти.
Тільки, як вас ваші рідні
Зрозуміють діти.
Скажуть:-Тату, в нас терпіння
Ллється через вінця.
Недостойні ви носити
Паспорт українця.
Не ставте ви перепони
За ротою роту.
Не діждетеся, не буде
Назад повороту.
Стане в рівень з усіма
Мати-Україна.
Вільним птахом заширяє
Мова солов'їна.

З неволі

Поволі, поволі, поволі
Іде Україна з неволі.
Зболена, тяжко ступає

До діток своїх промовляє:
- Сини сивочолі і юні,
Розумниці дочки-красуні
Не всі від мене відреклися
Облуди, дурману впилися.
Дорога терниста до волі
Боролись, вмирили в неволі.
Із сім'ями і на одинці
За те що ви є українці.
Розвіялись міфи кремлівські,
Скінчилися знущання чужинські.
Засяяло сонечко волі,
Ви дома господарі долі.
Дерзайте, здолать вам удасться
Нелегку дорогу до щастя.
Ми Бога не даром молили
Щоб дав нам і розуму й сили
Підняти усе із руїни
На радість, на славу України.
Та що це? О, діти чекайте!
Назад мене в пекло не пхайте.
В тім царстві брехні і облуди
Рабами довічними будем.
Знов тілу в'язничні кошмари,
На душі чорнобильські хмари.
Знов „красна мітла” по коморі,
Повернуться голодомори.
Я вас не буду судити,
Лише буду Бога просити,
Щоб він надіслав вам прозріння,
Де вашого роду коріння.
Ви жертви системи облуди,
Якої жахаються люди.
Тож волі нам разом радіти
Чи може ви втрачені діти?
Поволі, поволі, поволі
Іде Україна з неволі.

Наш ліс

В Головниці на кінці
Острів, Рудка, в Лубенці
Листяний прадавній ліс
На утіху всім нам ріс.
Тут дубина, там грабина,
Липи, в'язи, ясенина
Є берези і осика
Ще й кущів сім'я велика.
Лісу в кожного ділянка
Наче чиста води склянка.
Митий снігом і дощами
Опрацьований руками.
Між дерев і сіножаті
На траву, квітки багаті.
Є ожина і суниця
В'ють гніздечка всякі птиці.
Відзвеніли сінокоси
Ми пасем худобу босі.
А над головами в шатах
Птахів братія крилата
На всі лади при погоді
В пісні шлють хвалу природі.
Птахів хором ще раненько
Дерегує соловейко.
У неділю, в кожне свято
Тут людей завжди багато.
Умиваються росою,
Упиваються красою.
Стають душами світліші,
Їх серця стають добріші.
Старші, поки йти до дому
Загубили в лісі втому.
Юним – гойдалки, розваги
Для кохання взять наснаги.
З їх гуртів до опівночі
Чути сміх пісні дівочі.
Веселі хлопців голоси,
Неповторні то часи.

Підійшла грибна пора
І дорослі й дітвора,
Хто устане з нас раніше
В того кошики повніші.
Поміж дубів – боровики,
Поміж осики – краснюки.
Гладуни і сиріжки
Ще бабки із під берізки.
Та горіхи на ліщині,
Грона ягід на калині.
Птаство й звірина щаслива.
Хто господар цього дива?
То діди наші хороші,
Заробивши тяжко гроші,
Прикупляли лісу й поля,
Може в дітей краща доля
Оселиться назавжди
Та й не знатимуть біди.
Той мав гектарів два, той п'ять.
Нехай цілюща благодать
Голосиста і барвиста,
Десь гектарів з гаком триста
Дає притулок в спеку тінь
Для майбутніх поколінь.
Не так сталось, як гадалось.
Більшовицький настав лад
Почав нищити все підряд,
Людські життя і оселі,
Звичаї, пісні веселі.
Господарів до Сибіру,
Ліс наш красень під сокиру.
Роздавали, пропивали
Нічого не збудували.
В п'ятдесяті це звершилось
Лісу й сліду не лишилось.

Мати

Далеко десь гримлять гармати

Занепокоїлася мати.
Хоча біда не на порозі
Та її серденько в тривозі.
Мати, мати біля коліски в немовляти.
Якби були пташині крила,
Туди б лебідкою летіла.
Якби була могутня сила
Війну б у зародку душила.
Мати, мати пішов учора син в солдати,
Той грім озвався в серці бодем
Згадала як ходила полем,
Не випускала косу й плуга
Навік лишилася без друга.
Мати, мати зі школи внук іде до хати ...

Син вітчизни

Стоїш гранітний у селі
Ввібрав тривоги і жалі,
А поруч прізвищ цілий ряд
Вітчизни-матері солдат.
Мов після бою став на мить
Мовчазно голову схилить.
Ти батько мій, чи може брат
Вітчизни-матері солдат.
Я знаю, рідний, неспроста
Суворо стиснуті вуста,
Хоч усміхнутися ти рад
Вітчизни-матері солдат.
Та не твоя у тім вина,
Віддав би знов життя сповна
Якби вернуть його назад
Вітчизни-матері солдат.
Твого подвигу можуть
Нащадки в серці бережуть.
Держить свій вірний автомат
Вітчизни-матері солдат.

Вибирає іграшку дитя

Дітей іграшки купляти
Привели батьки.
Вищебечують малята
Як ті пташечки.
В їх очах така вже радість
Ллється через край
Адже ми були такими,
Друже, пригадай.
Тільки ми сміялись рідше,
Тай плакали теж
В очах часто вигравали
Відблиски пожеж.
Батьки ворога громили
У той тяжкий час
В матерів роботи, горя! –
Їм хіба до нас.
Ми в ліси, в поля ходили
Де пройшли бої.
Шукать міни і гранати
Іграшки свої.
Ех, допитливі до всього,
Славні малюки.
Скільки вас тоді не стало –
Рвало на шматки.
Нехай завжди сонце сяє,
Вирує життя.
Хай з батьками вибирає
іграшки дитя.

Дитя природи

Ловить метелики дівчинка боса
В платтячку з крильцями простоволоса.
На ніжки зарошені, на литочки,
Прилипли квіток лугових пелюстки.
Впійма, не впіймає ,стрибає у даль,
Мов сонечко личко не хмарить печаль.
Чи марево дивне над лугом вилося

Було наяву то, а може здалось.
Дівчинка в царстві квітучому влітку
Пурхає крильцями з квітки на квітку.
Створила із дівчинки без вороття
Природа своє гармонійне дитя.

Після дощу

Тихенький дощик прошумів і стих.
Змилась утома буднів трудових.
Знов бездонне небо голубіє.
Вся земля врочиста, молодіє.
Дивлюсь я на видовище оце,
А бачу неньки рідної лице,
Все сльозами радості умите
Усмішкою теплою зігрите.

Орли

(балада)

Пам'яті космонавтів Добровольського, Волкова, Пацаєва

Тужить орел у безсиллі:
- Хоча б на хвильку у вись!
Може б то зранені крила
Силою знов налились.
Юним орлятам в безмежжі
Вказав би дороги-путі
Та, мабуть, із цього нічого
Не зможу я більше в житті.
Не вітер шумить то з-за хмари
Летять побратими орли.
Сіли навкруг, шанобливо
Розмову із ним повели.
- Орлицю твою і орляток
Ми візьмемо в нашу сім'ю.
Друже, в дорогу збирайся
Ми вчинемо волю твою.
На крилах могутніх піднято
Орла у безхмару блакить.

Він знову над світом ширяє
І сонце його золотить.

Повернення

Пташки повернулись весною,
Позаду дороги-путі.
Повернення радість луною
Озвалась в людському житті.
Хай далі між нами безмежні –
З найдальших відряджень-доріг
Ми рвемось, як птахи бентежні,
Ступити на рідний поріг.
За рідним порогом, мов казка –
Щебіт дітей-малюків.
Коханої ніжність і ласка,
Стримана радість батьків.
Тебе, ніби в теплу купелю,
Огорне домашнє тепло.
Повернеться спокій в оселю –
Розлуки немов не було.
Та знову службові дороги
Чекають, як птаха відліт.
А дома – чекання й тривоги,
Чекання немало вже літ.

Солдатки

Світова війна скінчилась,
Замовкли гармати.
Вдови, виплакавши сльози
Пішли працювати.
Йшли солдатки до колгоспу
Воювать з бідною
Треба діток годувати
Влітку і зимою.
Усю весну із сапою,
Як настане літо –
Беруть серпи і йдуть жати

Пшеницю і жито.
Пов'язали, подавали,
Як в стирти возили.
Парівкою, як в нас кажуть,
Потім молотили.
Буряк теж ручна все праця.
Тече піт по спині,
Бери гралі і їдь в завод
Зверху на машині.
Розвантаживши машини
Жінки-удовиці,
Йдуть вночі у дальні села,
Йдуть до Головниці.
Треба дітям щось зварити,
Вранці будь у полі.
Отакі свята і будні
Вдовиної долі.
Їм тоді на трудовень
Двісті грам давали
На півзими лиш хватало
Те що заробляли.
Брали санки, торбу в Корець
Вдосвіта рушали.
Якщо п'ять раз в чергу стане,
Буханців з десятків
Притягне вночі до дому –
Це уже достаток.
Через ніч вдовиця знову
Не лягає спати.
Годувальницю-корівку
Нічим зимувати.
Більш кілометр по соломі
Йде сніжної ночі.
А принесе піт рікою
Заливає очі.
Трохи город виручає
Хто удосталь має.
Ти не поїш бригадира
Щовесни врізає.

Нездумай кому жалітись
Це в селі в законі,
Бо весною не випросиш
На города коні.
Вдовам коні виділяють
Як в людей посходить
Сади, вдово, картопельку,
Може щось уродить.
Не годила бригадиру
Не вчиняла волю –
Переорав посаджене
Чинячи сваволю.
Майже всю візьме на закуп
Ніби продподаток.
Хвалилися бригадири
Впиті, неголодні:
- Що з ким схочем те і зробим
Наша власть сьогодні.
Так, це дійсно ваша влада,
Ви її честь, совість.
Та на цім кінчать не буду
Невеселу повість.
Тяжка доля удовина,
Все змогли стерпіти.
З Ваших рук, мов соколята,
В світ злітали діти.
Хто до праці, хто в науку,
Ніхто не йшов красти.
То дозвольте до рук Ваших
З вдячністю припасти.
Хай здоров'я Вам прибуде
Більше як донині.
Хай панує правда й шана
В рідній Україні.

Бережім затишок оселі

Роки птахами десь за обрій
Летять, летять без вороття.

У дріб'язкових суперечках
Не вкоротім собі життя.
Ти говорила: - Мій єдиний.
Ти в моім серці теж одна.
Дорослі діти-соколята
У нас на скронях сивина.
Бережім затишок оселі,
Щиросердечності тепло.
Прибудуть діти і онуки
Яких давно вже не було.
Щебіт онуків серцю милий,
Навіє спогадам тоді
Що ми були, як наші діти,
Були красиві, молоді.
Даруймо дітям у дорогу
Благословення і тепло.
Хай усміхається їм щастя
Нехай минає всяке зло.

Другові

Хтось, колись читати буде
Ті карбовані рядки,
Що вписать зуміють люди
У нетлінні сторінки.
На металі той іскритім,
Той на морі в сизій млі.
Інший пише в небі чистім,
Ти, мій друже на землі.
Рокотить двигун в роботі
В літню спеку й під дощем –
Ти чаклуєш на болоті
Екскаторним ковшем.
Карі-канава в далі сині
Простяглася до ріки.
Час, мов ті вітри осінні,
Все гортає сторінки.
В них про те як тяг машину
Весь в багнуці, у воді.

Як мужніли в ту годину
Машиністи молоді.
Болота, чужі квартири ...
Лік давно залишив їм
Сам собі не ймеш ти віри,
Що промчало стільки зим.
Може то морозів сила,
Чи туманів білизна,,
Може з поту сіль осіла –
Твоя рання сивина.
Мій романтику завзятий,
Що тобі та сивина!
Вабить аркуш непочатий,
Жде поліська цілина.

Витягасм екскаватор

Привезли нам на машині
Поліспасти-силачі
Тут без них безсилі нині
Надпотужні тягачі.
Поліспасти і канати
Як бурлаки - на плече
Хлопці в нас народ завзятий,
Піт струмочками тече
Там по пояс ... По коліна ...
Крок один, і знову крок.
Це не вперше трясовина
Отакий дає урок.
Поки ми підв'яжем раму
Всю ковгнуло ходову.
В акурат по шию саму
Приймеш ванну грязеву.
Потягли. Димлять мотори.
Лусь – канат. Давай новий
Тверддю стануть ці простори,
Хоч характер їх крутий.
Знову твань хрипить, булькоче
Бо сконати їй пора

Відступила неохоче,
Нам звалилась з пліч гора.

М'яко стелить

Безвихідь тебе втиснула в куток,
Сичить: „Щасливий ти браток.
Хворобі не попався в руки –
Та доставляє стільки муки,
Нагонить того суму і жалю ...
Я ж тебе тихенько задавлю.”
О, друже мій!
Ти не корись, труби тривогу.
Веди двобій,
А друзі йдуть на допомогу.

Мастак

Поправляє форму й зміст,
Вмить виходить з вальса твіст.
За хвилину без натуги
Став не вальс, а буги-вуги.
Чужу річ на власний смак
Враз настроїв цей мастак.

Зимова ніч

По відлизі знов морози
Вітер спать уклався.
Задививсь на землю місяць
І замилювався.
На деревах самоцвіти
Одягу нового
Розіллялось навкруг море
Срібла осяйного.
В тому морі островами
Видніються села
На казкову вахту стала
Ніченька весела.

Глянеш в небо темно – синє –
Диво дивне в світі.
Там дві зірочки з'єднавшись
Пливуть по орбіті.
То веселий острів'янин
Острв'янка мила,
У коханні в піднебессі
Розправили крила.

Джерельце

Вглиб сочилися води щоб наверх прокласти
Русельце своє.
При шляху широкім, далі під горою
Джерельце там б'є.
Спрагі подорожні втомлені до краю
Прибавляють крок.
Дай скоріш дістати дзюркоту-криштлю
Хоч один ковток.
Відновились сили, і уста мов струни,
Знов торкає сміх.
Джерельце дзюркоче, з радістю готове
Напоїть усіх.
Поряд височіє, ніби він тут дійсно
Над вельможний пан,
Гордий і розквітлий, як усі звичайний
Польовий бур'ян.
На людину глянеш – шерхлі в праці руки,
Доброти лице.
Загляни їй в душу – немов придорожнє
Щедре джерельце.
Йдуть до неї люди. Їм душевні скарби
Віддає сповна.
А сама радіє і скарбами знову
Повниться вона.
Друга бундючиться. Крутить перед люстром
Розтовстілий стан.

А заглянеш в душу, то є той звичайний
Польовий бур'ян.

Екскаваторники

Там, де пройшла наша юність
Збирають дорідні жита.
Совість не буде нас мучить
Не марно проходить життя.
Де на болоті виднілись
Качині й чайні сліди –
Плава комбайн лебедино,
Солому кладуть у скирди.
Серед такого ось поля
В один урочистий момент
Наш екскаватор бувалий
На вічний зійшов постамент.
До нього врожаю прибоєм,
До гусениць хвиля лягла.
Кожному він нагадає
Ті наші незвичні діла.
Ми, як і всі є звичайні,
Втираючи піт із лица,
Морозу і вітру не чули
Бо мали гарячі серця.

Новий рік

Держить новий рік в руці
Кольорові олівці.
Зошит біленький новий,
Ніби наш оцей шкільний,
В ньому цілих три листки
Замалює залюбки,
У зимові кольори
При веселій дітворі.
Три весняні – зелен край,
Для усіх дітей це рай.
А три літніх – хоч куди

На ставок в садок іди.
Всього всюди вдосталь є
Це дозвілля все твоє.
Ось і осінь. Не біда
Жовтий лист з дерев спада
Школа знову кличе нас
Тільки вже в наступний клас.
* * * * *

Крижаний старий вітрище
В кришталеві дудки свище:
- Я лечу до вас зимою
Новий рік прибуб з мною.
Різні в нього є пакунки,
Побажання, подарунки.
Хай врожайтєся у полі,
Дітки гарно вчаться в школі.
Кожен у своїй оселі
Будьтє міцні і веселі.
* * * * *

Цей рік пам'ятний для нас
Ми прийшли у перший клас.
Тато, мама, вчителі
Поки ми іще малі
Нас ведіть в країну знань,
Шляхом праці і дерзань.
Кожен рік чіткіший крок
Ввись до світла до зірок.

Цього так хочеться мені

Цього так хочеться мені,
Щоб рідна мова і пісні
Були, як дома в Україні
На віки вічної віднині.
Щоб не вертались чорні дні
Щоб двісті грам на трудодні
Більш не давали в Україні
На віки вічної віднині.
Цього так хочеться мені,

Щоб однокласник не в Чечні
Служив, а в рідній Україні.
На віки вічної віднині.
Щоб однокласниця моя,
А з нею також разом я
Вчилися трудилися в Україні
На віки вічної віднині.
І тим часам скоріш настать,
Коли всі зможемо сказати:
- Живем заможно в Україні
На віки вічної віднині.
Цього так хочеться мені.

Класний керівник

Нас доля недавно єднала,
Та сьомий минає вже рік,
Ми в дружбі, ми разом у школі
І класний я ваш керівник.
Була вам за батька, за матір.
Була вам як старша сестра.
Роки журавлями летіли
І нам розлучатись пора.
Для мене тепер ви всі рідні.
Чого у житті не бува.
Можливо і я мимоволі
Бувала колись неправа.
Злітайте у світ соколята
Щасливим хай буде політ.
Можливо з доріг щонайдальших
Надішлете звістку-привіт.
Я щиро за вас порадію,
Що ви на життєвім путі
Мужніли, не падали духом
Чогось досягли у житті.

Гімн випускників

Усі нам відкриті дороги,
Мета у нас в кожного є.
Підем крізь неспокій тривоги,
Шукаючи щастя своє.

Чужої землі нам не треба
І води чужі й небеса.
Лише голубінь свого неба,
Лише України краса.
Нам тільки вперед прямувати,
В минуле нема вороття.
Ми будем щодень лаштувати
Своє самостійне життя.
Вручають нам предки державу,
Ми робимо перший засів.
Примножимо добробут і славу
Героїв минулих часів.

Йде царівна

Йде царівна-королівна
У свої шістнадцять літ.
Навіть хлопці-гострословці
Мовчки дивляться у слід.
Я прожив на світі трохи,
Як погляну сам не свій.
Це чия така хороша
Із лица хоч воду пий.
Не фарбує вії, щоки,
Ні малинові уста.
Йде по стежці ясноока
Скромна дівчина проста.
Їй по плечах розіслалась
Невідрізана коса.
Йде царівна-королівна
Первозданная краса.
Ця краса юначе серце,
Це неписаний закон,
Так тихесенько, без бою,
Зразу візьме у полон.
Бути хочеш, ти юначе,
В тім полоні назавжди.
На взаємність, на кохання
Її серце пробуди.

В нас під клубом

В нас під клубом не в кав'ярні
Стріли мене хлопці гарні.
Один чарку випивас
Мені повну наливає
Каже: - Пий до дна, хмелій.
На тобі женюсь одній.
Другий мовить: - Ти хороша
Облиш чарку дуже прошу.
Від кохання ти хмелій,
А горілочки не пий.
На дно чарки ти заглянеш,
Як та квіточка зів'янеш.
І побачиш, що таку
Місце жде на смітнику.
Перший кличе: - Я чекаю,
Йди в машину покатаю.
Другий мовив: - Напрокат
Він щодень бере дівчат.
Перший лестить: - З-за кордону
Привезу тобі корону.
Будеш дім мій прикрашать
У обновках танцювать.
Другий радить: - В тій обновці
Будеш ти вже в мишоловці.
Там назад шляху нема.
А тепер міркуй сама.
Маю я хоч і вразливе
Щире серце незрадливе,
Якщо любий тобі я
Я весь твій, а ти моя.
В нас під клубом не в кав'ярні
Стріли мене хлопці гарні.
Вас тепер питаю всіх
Кому вірити із них.

Сад кохання

Листа з війська пише милий.

Скучив за тобою.
Чомусь кожен день неспокій
Володіє мною.
Відтоді як це приснилось,
Там, де ми стрічались,
Молоденький сад розквітнув,
Де ми цілувались.
Ти в духмяному садочку
Мене виглядаєш.
Десь узявся кабанисько
Ти не проганяєш.
Завзявсь кабан в садку ритись
Товстий та ікластий.
Рве коріння ніби хоче
Сад розкорчувати.
Ти лише з того сміялась
Щось весела дуже.
Що цвіт з листям опадає
Це тобі байдуже.
Сон циганка пояснила
Що він означає.
Де кохання щире й вірне
Там сад розцвітає.
А кабан то є заїжджий
Мішок грошовитий.
Він завжди по-свинські діє
Хоч не раз був битий.
Тут пориє, далі піде,
Він таким і здохне.
Ще кохана посміється
Сад кохання всохне.
Поки життя не навчить нас,
Неможем збагнути.
Берегти сад, бо другого
Може і не бути.

Лист у Київ

Хлопці пишуть листа в Київ

Із старшого класу.
- Ми таку ганьбу терпіли
Аж до цього часу.
Вчителі, батьки це знали,
Вся сільська громада.
Тепер хай знає президент
І Верховна Рада.
Що ровесниці дівчата
До нас нуль уваги.
Бачте в старших, бізнесменів
Більші переваги.
В їх кишенях шелестять
Доляри і гривні.
На них часто і клюють
Дівчата наївні.
Вгостить снікерсом. Подарить
Браслетик на руку.
І вони уже забули
Про книжки й науку.
Їм наллють не тільки фанту
Пепсі, кока-колу.
Недадуть дівчатам нашим
Закінчити школу.
Просимо ми, батькам дайте
Скоріше зарплату.
Може вдасться нам задобрить
Хоч якусь кирпату.
Мабуть поки нам женитись
То до того часу
Дівчат будуть задобряти
Із першого класу.
Посприяйте, порятуйте
Волаєм щосили.
Щоб журбу ми передчасно
В серці не носили.

Тепер модно

Починають п'ють дівчата

Ще з шкільного віку.
Добровільно з себе роблять
Немічну каліку.
Малі стопки незабаром
Перейдуть в стакани.
Чорними горілка зробить
Їх райдужні плани.
Прийде жінка що трясеться
П'яна лазить рачки.
До тридцяти має напад
Білої гарячки.
То біда для чоловіка,
Всієї родини.
То біда на все життя
Для її дитини.
Що на світ буде дивитись
Крізь стакан горілки.
Не буде дружини, мами
З випивохи дівки.

На природу

Може десь у інше місце,
Може знов до глоду,
На Великдень, чи раніше
Підем на природу.
Це не в хаті у кімнаті,
Не у клубній залі,
Тут ровесників, ровесниць
Є гурти чималі.
Килими трави змінили
Пейзажі зимові.
В кожному гурті йдуть веселі
Дотепні розмови.
Щось один юнак мовчазний,
Замріяний зрання.
Він поранений стрілою
Першого кохання.
А та юнка з ластовинням,

Як сонечко сяє.
Вона теж в житті уперше
Юнака кохає.
Як завжди бурчать старіші
Молоді та ранні,
Що вони ще розуміють
У тому коханні.
Нехотять своє згадати
З ними це бувало.
Почуття це сонцесяйне
І їх огортало.
Тоді всюди їм дзвеніли
Скрипки і цимбали.
Їм закоханим і взимку
Сади розцвітали.
Теж окрилені ширяли
Попід небесами.
З ними ті дива творились
Що творяться з вами.
Будьмо вдячні всепробудній
Весняній погоді.
Благодатній для кохання
Матінці природі.

Здається недавно

Здається недавно були в сповиточку,
Вели в перший клас ви синочка чи дочку.
Старались, щоб вдіті були, не голодні,
І ось у них свято, в них випуск сьогодні.
Лишайся дитинство навек біля школи
Із ним ви не стрінетесь більше ніколи.
Прощайтесь вірні подружки і друзі,
Ще стрінетесь ви на життєвому крузі.
Прощай рідна школо-колодязь науки.
В це радісне свято є смуток розлуки.
Простіть вчителі їм, не всі були чемні.
Та ваші зусилля були не даремні.
Пам'ять про це хай залишиться з вами,

Як вічні турботи у тата і мами.
Красиві, розумні зросли, слава Богу.
Рушайте ви з Богом в щасливу дорогу.

Годинник рахує години останні
Коли ви востаннє разом на світанні
Зустрінете сонечка схід за селом.
В човні золотому зі срібним веслом
Пливтимо воно поміж зір в небозводі,
Даруючи силу життєву природі.
Готові і ваші в дорогу човни,
В життєвому морі плувтимуть вони.
Не знаєте ви, як і ми це не знали,
Де гавані наші, де наші причали.
Хтось буде у заводі тихій пливти.
Крізь шторми хтось інший піде до мети
На саму вершину достатку і слави.
Та вам не забудь України держави.
Тата і мами нема більш ніде
І сонечко більш так ніде не зійде.

Повертались солдати з війни

Повертались солдати з війни
дочекались їх дочки й сини.
До батьків, до дружини з дітьми,
до домівки летіли крильми.
Та не всіх змогли крила піднять
залишились в чужині лежать.
Мама каже: - Без вісті не все,
птах весною нам вість принесе.
Стрів птахів кілька весен підряд
і нізчим повертався назад.
Вже тоді зрозумів я одне,
мама тішить себе і мене.
Мені тата ніколи не стріть,
не відчути ту радісну мить,
коли тато свого малюка,
чи такого як я пастушка,

пригорнувши до себе питаю:
- Що болить, що тривожно ти спав?
Може ти на пасовищі знов
собі ніжку на глід проколов?
Як голівку погладить рука
то від ласки і біль весь зника.
Та на жаль таку ласку мені
довелось відчувати лиш в сні.
Бачу, син навстріч тату помчав.
То від жалю я сльози ковтав.
Тяжко жити вдові, малюкам,
та найтяжче мій таточку вам.
В двадцять п'ять у землиці сирій,
в невідомій сторонці чужій.
Ось проходять і зими й літа,
де та ваша могилка свята.
Коли я її десь віднайду
я до вас на розмову прийду.
Уночі я свічу для душі засвічу.
Піде розповідь щира й проста
про тяжкі повоєнні літа.
Як господар новий більшовик,
що брать людське, готове все звик
все трошив, людські долі ламав
комунізм для себе будував.
Скаженів, як безбожна орда.
Тюрми, кров, що лилась як вода.
Ще мільйонам життя вкоротив
із прислуг хижих звірів зробив.
Їх знущання всі стерпіли ми.
Тату, ми залишилися людьми.

Попросімо прощення

На фронтовиків чекали дома
і дорослі й діточки малі.
Скільки старших, молодих як цвіту
та війна розкидала по світу,
скільки їх лежить в сирій землі.

Вас біда, як доля поєднала,
всіх солдат минулої війни.
У бої вела мета єдина –
вільні рідні, вільна Україна,
а не нагороди і чини.
Мертвих ми достойно пом'янімо.
Ветеранів, удовиць живих
в мирний час за сльози і знущання,
вчинені над ними злодіяння,
попросімо прощення у їх.
Попросім усі хто має совість.
Хто чинив те зло їм не дано,
щоб заговорило в них сумління,
не настане каяття - прозріння –
честь і совість пропили давно.
Пошануймо вдів і ветеранів
не тільки сьогодні, а завжди.
Хай вони спокійну старість мають,
милосердя наше відчувають.
Захистім від горя і біди.

Солдат минулої війни (Балада)

В містах і селах по війні
стоять солдати кам'яні.
Твої в тім нема вини
солдат минулої війни.
Любив життя ти над усе,
не знав що доля піднесе.
Ти став на захист від біди
проти фашистської орди.
Ходив в атаку третій рік.
- За Сталіна! – твій чувся крик.
Котився фронт в огненну даль
Там за шпиталем був шпиталь.
Від втрати крові ти німів,
від ран нестерпних скам'янів.
І сталося одне з чудес

душа озвалася з небес:
- Я взнав, який то Сталін кат
мій біль посилився стократ.
Мільйони голодом зморив,
мільйони в крові утопив.
Його сатрапи на місцях
безчинства чинять, сіють страх.
Ця сталінська безбожна рать
може убить, твоє забрать
та між собою розділит,
а що лишилося пропить.
За хлібом в чергах уночі
вдовиці, діти, сівачі.
Хоч я віддав себе сповна
та є у тім моя вина.
Кого до влади я привів!
Я онімів, я скам'янів.
Сатрап ще сталінський не вмер
він є при владі і тепер.
В його руках влада й закон,
краде вивозить за кордон.
В німечних в селах і в містах
півголод, холод просто жах.
Хто з них на чорний день відклав
сатрап із банку все забрав.
Півсотні вкрадені щоб взять
треба ночами в чергу стать.
Не видавать людям зарплат
і тим штовхать жінок дівчат
в обійми проституції.
В якій є Конституції?
Досі облуда і брехня
в державі править бал щодня.
Не той вже час, вже не війна.
Нащадки! Ваша в тім вина.
Ви їх знущання терпите
і їх при владі держите.

Сон

Уперше це трапилось скільки живу
у пам'яті сон той, немов наяву.
Травневим розмаєм, у свято якраз
прийшов я у Корець, сюди де Тарас.
- О, батьку пророчий, побачив весь світ
збувається мрія і твій заповіт.
Було в нас і горе і сльози і кров,
та Бог допоміг нам позбутись оков.
Відчули не всі, що кайданів нема
Вже вільна Україна крокує сама.
Неначе оживши, якраз у цей час
ступивши до мене промовив Тарас:
- Не можу збагнути. Що це за ганьба!
На Звягель пройшла галаслива юрба.
Там пані в чернечій одежі між них,
священник у рясі, мов серед своїх,
усі українці, всі ніби свої
паплюжать Україну і мову її.
І це у державі? Дивуєте світ!
Ти кажеш здійснюється мій заповіт.
- Прости їх пророче. Вони вже давно
у думках і діях своїх заодно.
Служать товаришу і господіну.
- Яку їм потрібно тепер Україну?
- Таку, щоб везли кожен день щогодини
синів України з Чечні домовини.
Не їхніх синів із робочих сільських.
Як завжди, від бойні відкуплять своїх.
Та щоб з України везли навпаки
в Норильськ, у Мордовію, на Соловки.
У мріях у них ще Союз, комунізм.
Хотіли утвердити в нас більшовизм
Тут їм не пройшло, подались до братів
Зюганов по плечах плескати не схотів.
Звелів Жириновський на колінах повзти.
Корітець „братам” бо це „старші брати”.
Щоб там не посміли теж бучу підняти
їх Єльцин звелів під прицілом держати.

І знов мов живий промовляє Тарас:
Дорогі земляки! Мені соромно за вас,
Усі ваші предки були трударі.
Не зроблять достаток чужинські царі,
Усі ви ідете з тієї доби
де трудівники-безсловесні раби.
Я бачу у вас із минулих часів
потяг до п'янки глибоко засів.
Це є для господара першеє зло
воно тій системі потрібно було.
У вас світлі голови, щирі серця,
Вам тут бути бідними не долиця.

Єднаймося брати мої

Єднаймося, брати мої,
єднаймося любі.
Не ведімо Україну
і себе до згуби.
Об'єднаймося, згуртуємось,
як одна громада.
Поки стане в Україні
українська влада.
Отут Рух, там комуністи,
між них барикада.
До тих пір у їх спільноти
в руках буде влада
поки всі ми поодинці
шукатимем слави
Не згуртуємось для блага
для щастя держави.
Вони швидко об'єднались
під прапор кривавий.
І нас вони теж згуртують
тільки для розправи.
Щоб про чин не сміли думать,
ні про еполети,
нам розрізненим надінуть
сталеві браслети.
Повезуть в тайгу на північ
згідно їх закону.

Кажете то закордоном,
не буде кордону.
В Соловках „брати” люб’язно
нам дадуть жил площу.
Це хохлів вмирать привезли
не у храм на прощу.
Ще можуть рішити простіше
щоби не возиться
всіх на цвинтарі положать,
Хай спокійно спиться.
Єднаймося , брати мої,
єднаймося любі
не ведімо Україну
і себе до згуби.

Богдане - батьку

Де ти є Богдане-батьку?
може спиш, проснися!
Та на рідну Україну
пильно подивися.
Вона вже із колін встала.
Натруджену спину
не розправила в поклоні
і на половину.
Вчорашні сидять на шиї
прапор поміняли.
Той, який вони ще вчора
в багнюці топтали.
У них влада, надприбутки
з банків і заводу.
Кажуть, в розкошах жирують
під стогін народу.
Вчені люди і робочі
в наймах злидарюють.
Наші дівки й молодиці
там тілом торгують.
Понавозять в Україну
і байстрят і сніду

не лишиться українців
в цій землі і сліду.
А стареньких, довірливих
під чисту обкрали.
Ті що „старшими братами”
себе називали.
Бачу їдеш ти Богдане
на коні баскому.
Мабуть ти з країв далеких
вертаєш додому.
На баскому коні мчися
наголо шаблюка
Щоб і ці запам’ятали
і другим наука.
Махнув разок у райцентрі
у області тричі
і вже різні ортодякси
не плюють у вічі
рідній ненці Україні.
Та найбільшу у столиці
славну мав утіху.
Там підлоті різних рангів
було недосміху.
Бачу знову проїжджаєш
шабелька при боці.
Ти господар і порядок
на кожному кроці.
Скрізь при владі патріоти,
у тюрмах злодії.
Мають пенсії, зарплату
старші й молодії.
Отак іменем Закону
проїжджай Богдане.
Розігне Вкраїна спину
квітучою стане.

Сорок гривень

Дали вдові сорок гривень

до дня Перемоги.
Пригадалися минулі
болі і тривоги.
Подумала як тим гривням
зможе раду дати.
Частку правнукам і внукам
рішила віддати.
Беріть, дітки дар маленький
щоби ви ні разу
Не держали хай і в думці
на нього образу.
Що не купляв вам дарунки
платячка, кашкети.
Не давав вам на цукерки
дзвінкої монети.
Не пригощав вас рідненьких
не брав на коліна.
Це у всьому тому, діти,
не його провина.
Був красивий він. Не грішми
багатим душею.
Він усіх вас зігривав би
щедрістю своєю
Щоб ви всі могли веселі
стрітись між собою.
Заплатив своїм життям він
впав на полі бою.
Його пам'яті, могилі
до землі вклоніться
в церкві свічечку поставте
і за те моліться
щоб дорослий міг згадати
мов дитинства казку
своїх предків не загиблих
доброту і ласку.

Останній дзвоник

Відзвенів останній дзвоник

відлунав прощальний вальс
В цю хвилину незабутню
мабуть хід притишив час
Дні дитинства, шкільні роки
їм немає вороття.
Ти ступаєш у країну
самостійного життя.
Навкруг обрії манливі,
скрізь незвідані світи.
Юний друже у дорогу!
Ти замрією лети!
Хоч вона немов жар-птиця
не іде до рук сама.
Хай торкнеш її в польоті –
значить жив ти не дарма.
Недарма у праці творчій
зустрічав ти схід зірниць.
Перешкодам на дорозі
не корись, не падай ниць.
Коли ти сягнеш високо
і не знатимеш біди
знай чий хліб ти їв учора
будь Людиною завжди
Друже мій, за наше щастя
і за твій безхмарний зліт,
в людей мужніх, безкорисних
кров лилась і ллється піт.

**Уже пташенята літають
(Пісня)**

Уже пташенята літають
в далекі краї вирушають
Віднайдуть дорогу знайому
весною вернуться додому.
В нас діти, немов пташенята,
зі школи, від мами і тата
рушають не зовсім зміцнілі
в життєву дорогу до цілі.

Пройдуть роки за роками
Ви станете також батьками
Прийдеться комусь прожити
далеко від рідної хати.
А дома батьки посивілі
хоч вам допомогти вже не в силі
за внучків за вас у тривозі
стрічатимуть вас на дорозі
Та зустріч для них завжди свято,
а свят не буває багато.
Ви завжди про це пам'ятайте
частіше до них приїжджайте
Віддайте належну їм шану
нехай не шукають Євшану
Їх старість зігрій добротою
ця в дітях озветься луною.

Перша учителька
(Присвячується Т.С.Горбалюк)

Учителько перша, зоря Віфлеємська,
яскраво в дорозі світи.
По ній ідуть діти до храму науки,
у храм їх тобі завести.
У храмі науки усе незнайоме.
Куди йти? З чого починать?
Упевненість ти нам вселила маленьким
навчила світи відкривать.
Любили тебе ми як рідную матір
і мали любов навзаєм
Із цифри і слова, правопису літер
основи наук пізнаєм.
Рівненько в рядочках і літери й цифри
з легкої твоєї руки.
Поглянь уже вміють читать і писати
вчорашні оті малюки.
Ми знаємо скільки уміння й терпіння
на кожного тратила ти.
У пам'яті все що було збережеться,

а ти нам непослух прости.
Учителько перша, зоре Віфлеємська
дорогу вкажи , освіти.
До храму науки, до світла, до Бога
усі ми повинні прийти.

Погасла зоря

(Пам'яті першої вчительки мого сина Г.Ф.Ільчук)

Скотилась за обрій, погасла зоря,
Що нам у дитинстві світила.
То вчительки першої щира душа
у небеса полетіла.
Бачить усіх нас вона з висоти
ночами до нас промовляє:
- Учїться, любїться і сїйте добро,
колись хтось про мене згадає.
Як ваш однокласник, сюди не спішить
Хоч долю свою не збагнути.
Вам землю квітчати і діток ростить
що краще в житті може бути!
Учителько перша, ви щира душа
Вас нам увесь вік пам'ятати.
Ті зерна добра, що посїяли ви
уже почали проростати.

Гімн Корця

На самій вершині двох тисячолїть
наш Корець як воїн бувалий стоїть
В лице йому дихала часто біда,
у Корчику бурнім тонула орда.
Є дух ще козацький понині у нас
будили його і Богдан і Тарас.
У храмах святих чудотворна краса
в молитві возносися тут в небеса.
Наш Корець знов юний весною в цвіту
там юні корчанки одїли фату.
Творїмо, корчани, достойні дїла,

щоб доля і слава прихильна була.

Пісня про Корець

По Корцю проходять епохи, віки.
Данило, Тарас і Богдана полки.
Гей лицарі-предки, гарячі серця
Вам шабля й наука – усе до лиця.
Корчани, корчанки, пісні, вишиванки.
Церкви, урожайні поля.
На талановитих і на працьовитих
багата корецька земля.
Працюймо панове у поті чола,
щоб доля і слава прихильна була.
У праці прибуде з води і роси
людям достатку, а Корцю краси.
Корчани, корчанки, пісні, вишиванки
церкви, урожайні поля.
На талановитих і на працьовитих
багата корецька земля.
У славі України, в грильянді вінків
не згаснути Корцю ще сотні віків
Чи гідні ми предків і мудрі які
оцінять нащадки в прийдешні віки.
Корчани, корчанки, пісні, вишиванки
церкви, урожайні поля.
На талановитих і на працьовитих
багата корецька земля.

Лебідка

Зібралася юна лебідка летіти
з лебедиком у небеса.
Туди де серця їх навек поєднає
земна і небесна краса.
Та лебідь бувалий її улещає:
- Полинем в казкові краї.
Забудеш лебедика ти молодого,
край рідний, озера, гаї.

Усьому повірила юна лебідка,
летіла з ним у височінь.
Де зграї лебідок щасливих ширяють,
де неба бездонного синь.
Раптово зникає десь десь лебідь бувалий.
О, де ти, омріяний мій!
Шукала, шукала, а він не озвався
згубився у зграї чужій.
Образа, самотність чужою зробили
для неї дзвінку висоту.
Від болу розпуки їй крила горіли
спустилась на землю святу
Гоїлись рани, обростали крила,
Є змога у небі літати.
Боїться летіти, щоб щоб знов не горіти
не осиротить лебедят.
Між лебедів, мабуть, таких одиниці,
Багато в людському житті.
Моліться дівчата, щоб вам не зустріти
таких на життєвім путі.

Одне з чудес

Кохання, одне із чудес
Господь нам дарує з небес.
Щоб ми його в парі несли
по кладці над прірвою йшли.
Стежину знайшовши свою
у пишнім зваблिवім гаю.
Здолали підйоми круті
мети досягли у житті.
На кладці старий Сатана
горілки налив і вина.
Ковзаються він і вона
радіє лютий Сатана.
От-от полетять шкереберть
коханню загрожує смерть.
Під ними вже кладка тріщить
та крила кохання в цю мить

над прірвою їх підняли.
Над гаєм розпусти несли.
Здолали підйоми круті
щастя спізнали в житті.
Усього на двох два крила
нам доля для цього дала.
На них тільки в парі летіть
не можна їх вкрасти, купить.
Ті крила одне із чудес
Господь нам дарує з небес.

Вуста коханої

Вуста красиві
вуста медові
в тебе Мадонно
моєї любові.
Вуста жагучі,
вуста жадані,
в години пізні,
в години ранні.
Ти у зажурі,
вуста в печалі
Ти у задумі,
як бути далі.
Роки летіли
та не марніли,
твої кохана,
вустонька милі.
Ти усміхнулась,
вуста звабливі.
Вуста з вустами
і ми щасливі.

Погасла свічка

Погасла в кімнаті свіча
кохана, як юне дівча
уся у чеканні тремтить.

Нарешті, знов зустрічі мить.
Усюди густа темнота
вуста відшукають вуста,
і п'ють насолоду до дна
свій келих п'яного вина.
Тут ласки і любощів шал
задіяний весь арсенал.
Аж поки в знеможі вони
Поринуть, як діти у сні.
Ранесенько їх не будить
їм треба ще трохи спочить.

Кохання

Кохання, то є нерозгадана тайна,
відколи існують світи.
І крила, і силу дає благородну,
з недуги може підвести.
Зустрілися двоє, в коханні побрались,
два серця в єдине злились.
І ангел на крилах їх вірне кохання
поніс у небесную вись.
В безмежному небі взаємне кохання
яскраво зорею сія.
Погляньмо, кохана, горить поміж ними
там зірка твоя і моя.
Он зірка палає яскраво і рівно,
а інша чомусь мерехтить.
То мабуть, коханий з розлуки жагуче
цілує кохану в цю мить.
У сьайві кохання народяться діти,
земні анголята малі.
Зростуть і зміцніють, щоб зорі світити,
продовжить життя на землі.
На жаль зорепади кохання бувають
відколи існують світи.
Чомусь і сьогодні ще люди не вміють
цей дар все життя берегти.

Скарга холостяка

Є нас двадцять у селі
досі нежонаті.
Через докори батьків
хоч тікай із хати.
Жалила мене оса
снилося уранці.
Ввечері мене з братвою
повело на танці.
Вальса звуки чарівні
„дівочого права”
До дівчат не підступись
кожна ніби пава.
Біля неї бач партнер
голубом воркоче.

- Запросіть дівчата нас
котра кого хоче.
Гляньте, хлопці як орли,
дуже не бідові.
Ми не тільки танцювать –
женились готові.
Стиха мовило дівча
ростом невелике
симпатичне і метке
та гостроязике.

- Ви ніякі не орли,
кожен ніби квочка.
Добре мамою хоча
випрана сорочка.
Не оженилися ви
з одної причини –
вам дорожчий чарки смак
за ласку дружини.
Хтозна, хлопці ви чи тінь
справжнього мужчини.
Нема диму без вогню,
як поглянуть зблизька.
Мабуть гірка правда є
у словах дівчиська.

Спішить жінка із весілля

Спішить жінка із весілля,
Як бува між нами,
чоловік петляє ззаду,
ніби за качками.
З перекуром помаленьку
дочвалав до хати.
Войовниче щось мугикнув
і звалився спати.
Жінка швидко уладнала
всі домашні справи
І натомлена присіла
у садку на лаві.
Тут кохання казка бродить,
його дивна сила
возвеличує бентежить
і дарує крила,
щоб піднести душу ніжну
й милому розкрити,
як пелюсточки до сонця
розкривають квіти.
Гірко, прикро ...
Та безсилі
і кохання чари
її сонечко закрили
алкоголю хмари.

* * * * *

Ох і тяжкий, неборако,
настав тобі ранок.
Бурчить жінка:
- Дудлиш воду,
не їси сніданок
У кімнаті перегаром
отруїв повітря.
І тріщить від перепою
у тебе макітра.
Не плутайся по кімнаті,

йди скоріше з хати,
бо сьогодні жінка може
боки облатати.

На базарі (Жарт)

- Що шукаєш ти Семене?
- Пилку.
- Дуже гостра є у мене.
- Говори скоріш ціну.
- Та ну. Мій товаришу хороший
бери даром, нащо гроші.
Будеш мати „циркулярку”
і щоденну гризню-сварку.

Хлопці, не журіться

Може траплялось з вами,
що було зі мною.
Закохавсь я, одружився
лютою зимою.
Здавалося не віхола
віє безпросвіту –
весна сипле пелюстками
садового цвіту.
У рожевому тумані
дні летіли й ночі.
А коли вже проясніли
голова і очі,
ніби це не моя мила
муркотлива киця.
І не яблучко солодке
а гірка кислиця
Завзялася, як в штрафбаті,
мною керувати.
Вже підходив, як до пекла
до дому до хати.
В місті нашому, на щастя,
ярмарок відкрили,

Щоб своїх ми, благовірних,
на торги водили.
На торговищі, весною,
вже після морозу
я лише за третім разом
збув свою „занозу”
З острахом тепер дивлюся
на жіночу вроду.
Раз опікся молоком –
дмухаю на воду.
Жаль, нема тепер у місті
тої торговищі –
рознесли її на тріски
люті молодичі.
Назбігались, наплігались,
наче вража сила.
Може, хлопці вас такими
доля наділила?
То не дуже ви журіться –
через рік новітня
відкриється торговиця
в нас першого квітня.

Текст до гімну (Байка)

В гаю готовились до свята
якраз настала кругла дата.
Керівниками у гаю були
Вовки, Лисиці і Осли.
Щоб святу більш помпезності надати
взялася Жаба текст до гімну написати.
І почалось реке-ке-ке, кум, кум, кум.
Обурились звірі і пернаті – це ж бо глум.
Писати текст не Жабина робота.
Що вона там бачить із болота?
Ні величі минулого, ні майбуття,
ні сьогодення нашого життя.
Як не тасуй ті жаб’ячі слова

в кінці виходить ква-ква-ква.
У Вовка і Осла на те думки свої –
примусити негайно Солов'ї
мелодію свою на Жабині слова накласти,
щоб скрити недоречні всі контрасти
Не дуже те робити Солов'ї хотіли
та заперечить не посміли.
Жаба та – начальник гай освіти.
Жабур у неї привладний, грошовитий.

Перехопив ініціативу.

У село прибув дільничий
з поглядом іскристим,
з чубом пишним непокірним
русяво-вогнистим.
За ним дівки й молодиці,
як бджоли на гречку.
Дай нектару скуштувати
в „гречці” хоч скраєчку.
Звичний хлопець. Що їх вабить?
Чи погляд іскристий,
ніс орлиний гачкуватий,
чи той чуб вогнистий?
Спростував дільничий чутку,
що селом блукає,
в селі рижі всі попові.
Хто ту правду знає?
В батюшки перехопив
ініціативу.
Потихеньку засіває
несіяну ниву.
Сівачі сплять непробудно.
Уранці від спраги
після п'янки, знов ковтнули
по дві кварта браги.
Їм байдуже хто засіяв
їхню власну ниву.

Вони в кайфі забувають
дружину вродливу.
Зійшло сходів від посіву,
як в пшениці маку.
Одна дівка відчайдуша
пішла у атаку.
Одягла йому довічну
кохання окову.
Нам лишилося повірить
цьому її слову.

На пікніку

Ви скажіть, з якого дива?
Випив тільки кварту пива,
Щось задумався, мовчу
раптом в безвість десь лечу.
Опинивсь на пікніку,
всі їмо по шашлику.
В нас, відомо, не столиця
навкруги знайомі лица,
голова, бухгалтериця.
Підливають вино в чарки
начальників секретарки.
Ось сидить поруч зі мною
давній приятель з кумою.
А он там, біля багаття
пригорнула теща зятя
На пікніку свіжа звістка
прибув свекор і невістка.
Вином, волею впилися
і по парах розійшлися.
В них романи шури-мури
всі веселі, все в ажурі.
Я ще гожий на виду
молодичку молоду
Так голублю, пригортаю
наче двадцять років маю.
Наяву те відбулося,

чи вві сні мені верзлося,
що там бачив те пишу
і ні слова не брешу.

Монолог жінки

Десь під вечір, чи з обіда
піду знову до сусіда.
Зійтись разом треба нам
дати волю язикам.
Думала йти до Степана,
п'яний він і жінка п'яна.
Думала йти до Петра,
бурчать буде: - Спать пора.
Мабуть піду до Миколи
не була я в них ніколи.
В них доляри і рублі
є дев'ятка-жигулі.
Мають опель-іномарку
і частенько бійку-сварку.
До них також не піду
підчепить собі біду.
Краще дома залишуся,
до Івана пригорнуся.
Пригорнуся, поцілую
з ним весь вечір проворкою.
Мій сивіючий Іванку
цілуй мене на світанку.
Гей.

Взаємно задоволені.

Чимось там не поділились
дві сусідки посварились.
На другий день спозарання
замість звичного вітання
чути: -Знаю, ти давала згоду,
щоб тебе віз на природу
наш завфермою Явтух.

-А тебе возив Балабух.
І замовкли поквитавшись,
ніби щиро привітавшись.
Те згадають – молодіють
вони вдень чи вранці.
Ніби щойно їх з природи
привезли коханці.

Добра теща

Віддавала мати дочок
пишалась зятями.
Певний час вони у тестя
жили приймаками.
Вранці, в обід, на вечерю
спиртне наливає.
Зять відсутній його пайка
на його чекає.
Завш знаходиться причина
наливать в стакани.
Всі веселі їм здається
навіть і не п'яні.
Пройшло років більш десяток
є внуків черідка.
Ще зяті і свою тещу
провідують зрідка.
Ще говорять п'яній тещі
смішні компліменти.
Тільки дочки не сміються –
зяті імпотенти.
Дочкам то всього за тридцять,
не терпець чекати
У світи десь подалися
кохання шукати.
Молоді ще. Воно знають
де його шукати.

Тільки діточки татуса
більш не будуть мати.
Їх розрушене не гріє
сімейне багаття.
Не псуй тещо кашу маслом,
горілкою зятя.

Чув розмову я недавно
на краю дороги,
пожилої уже тітки
і її небоги.
- Від лелеки дитя носиш
чи іншої пташки?
- Дитя в мене не від пташки,
від квітки ромашки.
- Не ганьби ромашку-квітку
то є квітка-цнота.
Краще думай, чому в тебе
в голові пустота.

Дискотека

Дискотека – дискотека
танці і розваги.
Кожна дівка демонструє
свої переваги.
Та вже так нафарбувалась
що і не впізнати.
Та у міні, ця у максі
аж по самі п'яти
В чому тепер такі різні
вони схожість мають?
Майже всі йдучи на вечір
горілку вживають.
І веде це в непристойність
в клубі, на дорозі.
Часто валиться на землю
юнка у знемозі.
Не лежать красуні юній

взимку просто неба.
Несуть хлопці в кочегарку
роблять що їм треба.
Так в черговий раз проснеться,
як прийде до тями.
Роздивиться, вона на дні
помийної ями.

По-секрету

Аж зросив їй піт лице
і геть усю спину –
бігла кума до куми
почувши новину.
Чула, кумо, як ти славно
з кумом гостювалась.
З-під рушниць своєму мужу
дечому призналась.
Цілував тебе кум в губи,
в коліна і груди.
Та про кума і куму
давно кажуть люди.
Що у нас воно між кумів
усяке буває,
коли кума сама дома
кума пригощає.
Щоб мій кум приходив в гості
я теж хочу знати
куди треба на взаємність
кума цілувати.

Пішла у минуле доба більшовизму,
слідом за нею правління кучмізму.
До влади дорвались тепер демократи
не голі і босі якісь торбофати.
Мужі твердолобі – мішки грошовиті.

Скажіть ви на радість: - Чи є таке в світі
отак торгуватись, отак хитрувати
і тільки про власну вигоду дбати?
А всі українці? А рідна Україна?
Вона в нас, як матір, на світі єдина.
У предків повчитись вам патріотизму.
Ви з більшовизму, ви із кучмізму.
До влади вели вас усякі Майдани.
Вам тіі Майдани одінуть кайдани.
Народ український вам не обдурити.
Духу воскреслого в нім не зломити.

Гляньмо що твориться нині
в нашій славній Україні.
Кілька сот в розкошах мліють,
а мільйони животіють.
Спричинили ці контрасти
недоторканії касти.
Ще раніш комуністична
а тепер олігархічна.
Тепер мають депутати
недоторкані мандати.
Мов щити попіднімали
захищають капітали.
Значить є чого ховатись.
Дехто встиг уже продатись.
Ще мільйончик вторгувати,
а на виборців начхати.
Хтось вважав їх за еліту.
На очах у всього світу
українців так гидити.
Їх судить тієї ж миті!
Мовить суддя, його жона
(Теж недоторкана вона).
- Все законно, все нормально.
Навіть і не аморально.
Хто скупляв, і хто продався,
Хто краде, хто пробрехався.
Наша вся псевдоеліта

що дорвалась до корита
 Заволала на весь світ:
 - Не трівожте нас п'ять літ.
 Всі замовкніть, ані звука
 кругова у нас порука
 Недоторканих лишити
 через п'ять літ будем жити
 ми всі знову у союзі.
 Українці, славні друзі,
 батьки ворога громили.
 Є в нас розум, хватить сили
 поміняєм ці порядки вдячні будуть нам нащадки.

З М І С Т

Сівачі.....	3
Ми не раби.....	3
До земляків.....	4
Жага життя.....	5
Мови чисте джерело.....	6
З неволі.....	8
Наш ліс.....	9
Мати.....	11
Син вітчизни.....	12
Вибирає іграшку дитя.....	12
Дитя природи.....	13
Після дощу.....	13
Орли.....	14
Повернення.....	14
Солдатки.....	15
Бережим затишок оселі.....	17
Другові.....	18
Витягаєм екскаватор.....	19
М'яко стелить.....	19
Мастак.....	20
Зимова ніч.....	20
Джерельце.....	21
Екскаваторники.....	21
Новий рік.....	22
Цього так хочеться мені.....	23

Класний керівник.....	24
Гімн випускників.....	24
Йде царівна.....	25
В нас під клубом.....	25
Сад кохання.....	26
Лист у Київ.....	27
Тепер модно.....	28
На природу.....	29
Здається недавно.....	30
Повертались солдати з війни.....	31
Попросімо прощення.....	32
Солдат минулої війни (Балада).....	33
Сон.....	34
Єднаймося брати мої.....	36
Богдане – батьку.....	37
Сорок гривень.....	38
Останній дзвоник.....	39
Уже пташенята літають (Пісня).....	40
Перша учителька (Присвячується Т.С.Горбальок).....	41
Погасла зоря (Пам'яті першої вчительки мого сина Г.Ф.Ільчук).....	41
Гімн Корця.....	42
Пісня про Корець.....	42
Лебідка.....	43
Одне з чудес.....	44
Вуста коханої.....	45
Погасла свічка.....	45
Кохання.....	46
Скарга холостяка.....	47
Спішить жінка із весілля.....	47
На базарі (Жарт).....	48
Хлопці, не журіться.....	49
Текст до гімну (Байка).....	50
Перехопив ініціативу.....	51
На пікніку.....	52
Монолог жінки.....	52
Взаємно задоволені.....	53
Добра теща.....	54
Дисотека.....	55
По-секрету.....	56

Чудак Василь Борисович

С І В А Ч І

Збірка поезій

Коректор: О.Суха

Комп'ютерний набір та верстка: В.Кравчук

Відповідальний за випуск: Н.Грановська

Корець – 2009